

zvěstník SKV SOKOL MÜNCHEN

duben 2005
číslo 1 - ročník II

Slovo starosty

„Kdyby alespoň nebyl v tom Mnichově,“ říkal mojí mamince její šéf, když s ní v roce 1969 probíral problematiku mého nedovoleného opuštění republiky, která byla úzce spojena s problematikou jejího dalšího setrvání na mimořádně exponovaném místě sekretářky jednoho z mediálních národních podniků. Nešlo mu do hlavy, že můžu dobrovolně a navíc rád žít ve městě, které je pro Čechy - a to i pro ty nijak zvlášť patriotické - „Hauptstadt der Nazibewegung“, ve kterém jsme ještě ke všemu byli kdysi hanebně zrazeni. Jistě, pan šéf byl demagog, ale tenkrát to opravdu nešlo do hlavy nejednomu z mých soukmenovců a myslím, že ani moje vlastenecká maminka neměla z místa mého pobytu žádnou velkou radost, i když jsem jí v dopisech ujišťoval, že ti, co nás v Mnichově zradili, nepocházeli z Giesingu, kde jsem tenkrát bydlel, protože tam jsem se už na to ptal a že takových jako já tu žijí tisíce a

že tomu tak je nejen v době současné. Že Mnichov je již pár století multikulturním městem, což zjednodušeně znamená, že tu vedle původních Bajuvárů žije, pracuje, baví se, žení a vdává se, vyrábí potomstvo a posléze i svoji pozemskou pouť končí lidé pocházející ze všech možných i nemožných koutů světa, že obyvatelé původem z České kotliny jsou mezi nimi zastoupeni relativně početně a že se v předminulém století dali dohromady a vytvořili spolek Slovan, to vše za účelem společného provozování vlastenecké činnosti rozličného druhu. Bylo to v roce 1875 a Slovan se po razantním vývoji stal základem mnichovské sokolské jednoty, jejíž činnost ukončilo až převzetí moci Hitlerem a jeho partou. A tak je letošní 130. výročí založení Slovanu příležitostí uvědomit si určitou kontinuitu krajan-ského života v Mnichově, uvědomit si, že my, Češi

v Mnichově, už máme v tomto městě určitou historii a že vlastně slavíme svoje narozeniny. V rámci snahy zakotvit povědomí o podílu Čechů na životě a vývoji města v pokud možno nejširším okruhu jeho - i původem nečeských - obyvatel, plánuje naše jednota několik akcí a hned první z nich je průběžné vydávání pamětního kalendáře. Jen pro zajímavost - vedlejším efektem řešerší k danému tématu bylo zjištění, že ani spolkový život v minulých stoletích nebyl procházkou růžovou zahradou, že mu bylo překonávat tradiční českou nesvornost stejně jako krajan-ským spolkům doby současné.

Také by možná nebylo vůbec špatné si připomenout, že kulaté výročí, které oslavujeme, není jediným, které je letos oslavení hodné, že jsme se při této příležitosti dostali do poměrně nóbl společnosti. O sedmdesát let starší než první spolek našich krajanů by letos byli Adalbert Stifter a Christian Ander-

sen, o dvacet let Ludwig Ganghofer, naproti tomu o třicet let mladší by byli Jean Paul Sartre, Vladimír Holan a Elias Canetti. A když už jsme v těch výročních orgiích, které přece jen trochu pomohou v historické orientaci, tak sedmdesát let před založením Slovanu zemřel Friedrich Schiller, třicet let po něm Jules Verne, o osmdesát let později Thomas Mann.

Naše jednota na sebe samozřejmě vzít odpovědnost za důstojnou oslavu všech těchto výročí nemůže, ale vzpomenout našich předchůdců chceme spolu se všemi Čechy kteří - a to neříkám jen proto, abych dodatečně našťval maminka šéfa - mají to štěstí, že je osud zavál právě sem, ono je tu opravdu moc hezky.

Karel Pokorný (Kpokorny41@aol.com)

1875 130 let
SLOVAN 2005
Mnichov

VALNÁ HROMADA 2005

Letošní valná hromada byla svolána na výroční den založení jednoty, na pondělí 4. dubna.

Bratr starosta Karel Pokorný zahájil schůzi poděkováním všem členům především za jejich soudržnost, morální sílu a osobní angažovanost, které umožnily překonat nemalé, externími vlivy vyvolané problémy, se kterými se jednota musela v prvním roce své existence vyřadit.

Potěšující byla zpráva pokladníka bratra Dušana Pokorného, která konstatovala vyváženost finančního hospodaření jednoty.

Sestra jednatelka Jitka Scholz ve své zprávě uvedla, že jednota udržuje – v souladu se svým zakládajícím prohlášením - přátelské styky s mnoha sokolskými i nesokolskými spolky v Německu i v zahraničí.

Časopis naší jednoty s tradičním názvem zVěstník vyšel v loňském roce třikrát.

Početní stav členstva se oproti stavu při založení potěšitelně zvýšil, jeho další

zvyšování je sice v souladu se zájmy jednoty, není však jejím zájmem prioritním.

Jednota uspořádala v uplynulém roce celkem třináct kulturních a sportovních akcí, kterými byly kupříkladu dvě horské túry, dva lyžařské zájezdy, dva výlety do České republiky (první spojený s návštěvou hudebního festivalu v jihočeských Hořticích, druhý s výstupem na mystickou horu Blaník), jakožto podzimní exkurzi po stopách pивní historie Mnichova a mikulášský výlet za betlémy do Ingolstadtu.

V březnu letošního roku zahájila jednota pravidelnou sportovní činnost v budově ASZ Altstadt (viz též níže).

Valná hromada dále projednala výši členských příspěvků, členství jednoty v dalších organizacích a akce jednoty plánované na období 2005/2006, těm nejdůležitějším z nich jsou věnovány příspěvky na jiných místech našeho listu.

Každou první středu v měsíci...

Od března letošního roku se naše jednota pravidelně schází v **ASZ Altstadt**. Krásná klubovna v srdci Mnichova nabízí paletu možností k našemu plnému společenskému, sportovnímu a gurmén-skému vyžití.

Sportovní obuv a pohoštění pro kamarády s sebou.

Kdy? Každou první středu v měsíci od 18 hodin

Kde? ASZ Altstadt
Sebastianplatz 12, 80331 München

Čím? S- a U-Bahn
stanice Marienplatz

“Prčice“ slaví čtyřicítku

Sobota 21. května 2005

bude v České republice již po čtyřicáté patřit nejen profesionálním „dálkoplazům“, ale i tisícům dalších, kteří se tomuto hobby věnují jen sporadicky. V praxi to znamená, že se z různých míst republiky vydají tisíce lidí na pochod, aby po 20 až 70 kilometrech – v závislosti na zvolené trase – došli do města

Prčice, naplnili tak skutkem v Čechách známé úsloví, používané v dané souvislosti lidmi slušnějšími, a potvrdili svůj smysl pro humor.

V cíli je již tradičně očekává odměna sestávající z vyznamenání ve formě malé botičky a všeobecně známé pochoutky jménem tatranka.

Na letošní jubilejní pochod chtějí pořadatelé pozvat nejen zájemce v České republice žijící, ale i krajany a „čechomily“ přebývající hlavně v zemích sousedních nebo od domoviny nepříliš vzdálených jako je Německo, Rakousko nebo Švýcarsko, přičemž samozřejmě ani americký, kanadský nebo australský pas nikomu nezabrání vychutnat

jedinečnou atmosféru tohoto podniku. V rámci snahy podpořit tímto způsobem přátelské kontakty

domácích a zahraničních Čechů navázali pořadatelé spolupráci s krajan-skou sportovní jednotou

SKV Sokol München,

která v letošním ročníku převezme organizaci trasy vedoucí do Prčic z Čerčan u Prahy. Vizionářským cílem této spolupráce by v blízké budoucnosti mohlo být vytvoření nové prčické - tentokrát cyklistické - trasy se startem na německém území.

Pro účast na letošním ročníku je nutné dostavit se ve shora uvedený den na jedno ze startovních míst, zaplatit startovní poplatek ve výši ca. 30 korun, pochodovat na vlastní

nebezpečí po vyznačené trase, nechat si na kontrolních bodech potvrdit průchod, dojít do Prčic, vyzvednout si botičku a tatranku, podle potřeby si odpočinout, osvěžit se, diskutovat, vyměnit zkušenosti a posléze nastoupit

do jednoho z připravených autobusů a nechat se odvézt na nádraží, ze kterého i lidé tomuto způsobu dopravy odvyklí lehce dosáhnou výchozí místo nebo zlatou stověžatou.

Spojení na SKV Sokol München

na poslední straně našeho časopisu je k dispozici všem účastníkům pro – jak uvedení zástupci jednoty doufají – četné žádosti o bližší informace.

„Zkažené“ Vánoce

Od dětství jsem chodil pravidelně cvičit. Jsem však z té generace, která sice chodila do Sokola, ale nesmělo se to říkat moc nahlas. Také našim cvičitelům jsme po jistou dobu směli říkat bratře - později už jen soudruhu. Ve štitě tělocvičny se vyjímal tři hrdá písmena, DTJ – Dělnická tělovýchovná jednota. Nenacvičovali jsme na slet, ale na spartakiádu. Byli jsme ještě děti a moc jsme těm změnám nerozuměli. Pohyb však pro nás znamenal všechno.

Do opravdového Sokola jsem vstoupil až začátkem osmdesátých let. Za člena TV Sokol München jsem byl oficiálně přijat u táboráku v Oetzu v roce 1984. Občas jsem si chodil do tělocvičny zahrát volejbal. Moje návštěvy však nebyly pravidelné a po čase jsem přestal sportovat nadobro. Jako necvičící člen jsem však i nadále svými členskými příspěvky činnost jednoty podporoval. Byli jsme až do jisté doby jedna rodina.

Po valné hromadě TV Sokol München v březnu 2004 mi bylo nabídnuto, stát se členem nové mnichovské sokolské organizace. Tuto nabídku jsem rád přijal; v organizaci, kde se nedoporučuje mluvit pravdu, se mi už stejně přestávalo líbit. A tak jsem se stal místostarostou a zároveň pokladníkem Sportovní a kulturní jednoty Sokol München.

Za tuto svoji opovázlivost jsem byl v září 2004 valnou hromadou TV Sokol München z tohoto spolku vyloučen. Sokolské stanovy byly přitom zcela opomenuty. Najednou jsem pro TV Sokol München už nebyl bratr, nýbrž pan Pokorný. Z rodiny se stala jakási polorodina. Mému vyloučení předcházela otevřený dopis, který byl zveřejněn v mnoha zemích, u zastupitelských úřadů České republiky a u mnoha jiných institucí - je téměř všude známý. Po přečtení tohoto pamfletu jsem se oprávněně cítil osobně pomluven a poškozen.

Nemám s problémy TV Sokol München vůbec nic společného. Ale moje vyloučení podepsali i členové, kteří mě ani neznají. Jak bych si měl jinak vysvětlit situaci, když mě „prominentní“ manželský pár, jedni z těch, kteří můj ortel později rovněž podepsali, zdraví v recepci hotelu v Oetzu „Grüß Gott“? Ti dva snad dodnes nevědí jak vypadám - ale ruku pro mé vyloučení zvedli! Nebo snad ani nevěděli pro co? Nápadně mi to připomíná jedno politické zřízení.

O vánočních svátcích se scházíme již od nepaměti na známé mnichovské tržnici, abychom si popřáli prožití šťastných a veselých svátků. Naše shledání bývala vždy velmi srdečná a přátelská. Byli jsme přece jedna rodina. Tentokrát jsem však šel na naše setkání se smíšenými pocity. Jak se budou asi tvářit ti, co nesouhlasí s mým novým členstvím v dalším spolku a jak se mám zachovat já? Budou schopni se mi podívat do očí? Ve vzduchu panovalo napětí, myslím na obou stranách.

Nakonec jsem byl, po odmítnutí podání ruky starostovi TV Sokol München, osloven: "Ty mi nepodáš ruku?". Moje odpověď: "Ne, vyloučil jsi mne ze Sokola, aniž bych něco provedl." Měl jsem snad na Štědrý den najednou vše zapomenout a bratra starostu snad obejmout? V duchu jsem si připomněl rčení o hroší kůži a zase ono politické zřízení. Reakce na moji neočekávanou odpověď zněla: "Však jsi se mohl přijít bránit; děkuji ti, že jsi mi zkažil Vánoce." Dodnes nevím, jak a hlavně čemu jsem se měl bránit.

Kdo komu vlastně zkažil Vánoce? Je členství ve více jednotách důvodem k vyloučení? Ve stanovách TV Sokol München jsem nic takového nenašel.

Dušan Pokorný
místostarosta SKV Sokol München

O VZTAHU K PRAVDĚ

Prof. Milan Zelený, Fordham University

Pravda a vztahy k pravdě hrály a hrají zásadní role uhelných kamenů všech politických a společenských systémů. Jsme svědky v historii dosud nerealizovaného, ale v dnešní ČR až překvapivě úspěšného experimentu vládnoucích stran. Jde o trik, který zatím žádnou demokratickou stranu nenapadl.

Když jste kritizovali či odhalovali komunisty, tak jste dostali pořádně "na frak". Pravda se nesměla dostat na povrch: překrucování, přetvárování, cenzura a lež vládly jejich světu. Komunisté se pravdy báli, byli si ji plně vědomi a dělali vše pro to, aby ji přetvořili. Svě kritiky pozavírali, postříleli či vyhnali.

Když jste kritizovali či odhalovali fašisty, tak to bylo ještě horší. Fašisté se pravdy báli opravdu jako čert kříže. Takový respekt měli, že své kritiky a hlasatele pravdy likvidovali okamžitě, bez skrupulí a bez jakýchkoli vyčitek.

Když kritizujete či odhalujete dnešní americké demokraty, tak se setkáte s právě opačným přístupem: přehnaná citlivost až strach, okamžitá reakce, vysvětlování, lhaní, náprava chyb a horečnatá snaha o uspokojení většiny. Clintonismus a triangulace znamenají, že demokraté se pragmaticky vzdávají svých principů, dělají kompromisy a přejímají myšlenky opozice - není jim to však moc platné. Je pozdě, pravda je na povrchu a lháři musí dříve či později prohrát.

Nedávné české režimy však přišly s úžasným politickým vynálezem: Pravdy se není třeba bát, pravdu není třeba respektovat, není třeba ji překrucovat, za ní trestat či na ni reagovat - **PRAVDU LZE IGNOROVAT!**

Hloupí komunisté, fašisté i demokraté respektovali pravdu, báli se jí, reagovali na ni, ať již popřením a potrestáním, anebo podporou a podlézáním. Nikdy je, politické břídivy, ani nenapadlo, že pravdu není nutno respektovat, že pravdu lze ignorovat či prostě na ní kašlat. V ČR určitě.

Hitler, Jelcin, Stalin, Roosevelt, Bush i Clinton měli jedno společné: báli se pravdy, respektovali pravdu, viděli v ní soupeře i nebezpečí. Reagovali však rozdílně: jedni ji ubíjeli, druzí překrucovali, jiní jí podlézali a posluhovali, žádný ji však nedokázal ignorovat.

Dnes, v srdci střední Evropy, přišli někteří mazaní a pomazaní na tu nejjednodušší formuli politické moci: pravdu není třeba respektovat, pravdu lze ignorovat.

Není třeba zavírat, není třeba popravovat, není třeba překrucovat či cenzurovat. Kritiky lze ignorovat, asi tak jako brblání, mručení či říhání. Každý si přece může říkat co chce, jestliže nikdo neposlouchá. Ústa jsou přece bezbranným a zbytečným nástrojem - dobrá tak ještě k jídlu či pro sex - neexistují-li uši. Pera se také není třeba bát, neexistují-li oči. Slova se stávají nesmyslem, nejsou-li čtena.

Potkal jsem v ČR politika, který si každé ráno nechával analyzovat všechn denní tisk, jako co kdo řekl a kde, a připravoval obsáhlé, fundované, konkrétní reakce, odpovědi a interpellace. Pak, u moci, toho všeho rychle nechal. Pravdu je třeba ignorovat, kašlat na ni, neslyšet ji, nevidět ji - a prostě, vytrvale, hlavně dobře financovaný, si dokolečka mletí to své, v systému byrokracie, jakou si ani ubohý Kafka nedokázal představit.

Nikdo nás stejně nebude poslouchat, tak jako my neposloucháme je. Společenský konsensus, základ to klidu a spokojenosti, je konečně pochopitelný: my neposloucháme je a oni neposlouchají nás - a je to jedno.

Jenže. Jenže my jsme tam, kde jsme my, a oni tam, kde jsou oni. Jde tedy o režim a experiment jakési Byrokratické Ignorokracie (či Idiokracie), která si beze studu vyvěsí třeba i fangli "Pravda vítězí". Nyní již víte proč: ne ze strachu, ne z respektu, a už vůbec ne z principu či ideálů. Jen a prostě proto, že je to vlastně jedno.

Mezinárodní český klub

1. ledna 2005 se naše jednota stala členem Mezinárodního českého klubu.

Mezinárodní český klub vznikl v Praze při časopisu Český dialog, který již patnáctým rokem spojuje Čechy, žijící po celém světě, je jakousi jeho živou podobou. Zatímco časopis každý měsíc informuje o tom, co se děje v Čechách, na Moravě a ve Slezsku i na mnoha místech zeměkoule, kde žijí naši krajané, Mezinárodnímu českému klubu vděčíme za zprostředkování kulturních, písemných i osobních kontaktů, jeho zásluhou jsme našli přátele po celém světě.

Mezinárodní český klub je pořadatelem četných akcí, kupříkladu pravidelných setkání v Městské knihovně v Praze „Hovory bez hranic“, jeho členové a příznivci se scházejí při koncertech, výletech, vycházkách nebo jednoduše při přátelských posezeních.

Z aktuálních termínů tohoto jara chceme připomenout účast na oslavách 60. výročí osvobození Plzně 8. května.

www.cesky-dialog.net

Naše příští termíny ...

so. 23. dubna

so.-po. 14.-16. května

so. 21. května

ne. 26. června

výšlap Bad Tölz - Kalvarienberg – Ratzenwinkel – Ellbach

32. sokolské setkání v Tyršově Oetzu

spoluorganizace 40. ročníku pochodu Praha – Prčice

horská túra Bärenkopf (Allgäu)

Pamětní kalendář 2005

V letošním roce si krajanská obec v Mníchově připomíná 130. výročí založení prvního českého spolku **Slovan**, předchůdce sokolské jednoty Slovan.

U příležitosti tohoto výročí vydává SKV Sokol München v průběhu letošního roku „učebnici“ historie spolku a jeho doby ve formě pamětního kalendáře.

Zašleme e-mailem na požádání.

Napište nám.

Sport- und Kulturverein Sokol München e.V. (VR 18462), založen 4. dubna 2004
člen Mezinárodního českého klubu

Adresa: SKV Sokol München e.V., c/o Jitka Scholz, Wittelsbacherstr. 32, D-82110 Germering,
Tel. 089/840 26 39, Fax: 089/611 72 57, e-mail: jitkascholz@aol.com

Další telefonní kontakty: Karel Pokorný (starosta) 089/611 72 57 – Dušan Pokorný (místostarosta
a pokladník) 089/310 98 342 – Dana Sachlová (náčelnice) 089/800 24 99

Bankovní spojení: HypoVereinsbank München, BLZ 700 202 70, Konto 667 377 587